

Mám přání žít jako Češka

Minjia Hrdličková (24), Čína

Žiji se Zdeňkem v Česku už tři roky. Chtěla jsem tu studovat na Univerzitě Karlově češtinu pro cizince, ale neudělala jsem přijímací zkoušky. Tak alespoň učím v čínské škole angličtinu

Čeština je těžká, hlavně pro Číňany nebo Japonce. I proto byl pro mě první rok v Česku obtížný. Neuměla jsem jazyk, nikoho jsem tady neznala. Teď už mám kamarádky a zvykla jsem si.

Jako Číňanka tu těžko sháním práci. Chtěla bych pracovat ve styku s českou společností, být její součástí. Žít jako normální Čech. Nechci být brána jako cizinec.

Rodiče ze začátku nechtěli o Zdeňkovi ani slyšet. V Číně se o cizincích říká, že mají mnoho milenek, nejsou věrní, mají AIDS, a podobně. Ale my jsme chtěli být spolu. Ke Zdeňkovi jsem se přestěhovala, a také proto mě vyloučili ze školy. V Číně je zakázáno během studií bydlet s partnerem.

Rodiče se nakonec se vším smířili a souhlasili. Když jsme odešli do Česka, bylo to pro ně hodně bolestné. Jsem jejich jediné dítě, protože v Číně můžete mít podle nových zákonů pouze jedno dítě. Vídám se s nimi málo, rok a půl jsme se nesetkali.

V čínské škole v Praze se učí téměř stovka žáků různého věku – od prvňáčků po maturanty. Minjia je jednou z pěti učitelek.

Mám přání žít jako Češka

Mezi Čechy, které znám, není nikdo, kdo by se ke mně choval špatně. Ale na ulici se bojím, nevím, kdy potkám někoho zlého, netolerantního. Velmi tolerantní jsou hlavně mladí lidé. A často také ti velmi staří.

Nelíbí se mně, jak žije většina Číňanů v Česku. Drží se svých způsobů a zvyků, jedí jen svá jídla a nesnaží se proniknout do české společnosti. Často vnímají Českou republiku jen jako přestupní stanici, chtějí se dostat do Německa nebo Ameriky. Jak ale můžete mít rád někoho, kdo odjede za měsíc pryč? Ani jedna strana do vztahu nic neinvestuje, nepěstuje ho. Například v Holandsku dávají Číňané do života mnohem více své srdce. Učí se jazyk a snaží se do společnosti začlenit.

Začalo se mi tu líbit teprve asi před rokem. Předtím jsem také žila hodně čínským způsobem života. Stejně jako mnoho Číňanů jsem naříkala, jak jsou Češi zlí, jak se nám špatně žije, jak jsme opuštěni. Rdousila jsem náš společný život se Zdeňkem a byla stále nešťastnější.

Pak jsem si uvědomila, že v Česku není problém dělat téměř cokoli. Naučila jsem se zbytečně nečekat a dělám věci, které mě napadnou, hned. Také zkusím pít pivo, jíst vaše zvláštní jídla, při problémech s manželem diskutovat, a ne se hádat. Chodíme se s kamarády bavit, jezdíme na výlety, na kole, na chatu. Jsem mnohem šťastnější, teprve teď se mi začal život líbit. Ráno se probudím a uvědomím si, že mohu dělat prakticky cokoli. Takže mám přání žít životem Češky.

Naproti tomu v Číně je velmi obtížné žít po svém. Existuje soubor pravidel, která musíte dodržovat. 99% obyvatel žije úplně stejným způsobem. Proto jsou v Číně nejen dobří lidé, ale také spousta těch, kteří nemají rádi, když je něco jiného, odlišného, než jsou oni sami. Jít u nás jinou, alternativní cestou, znamená mít strašně těžký život. Nikdo vám nedá příležitost, nikdo se s vámi nebude bavit.

